

Ersnäs för 67 år sedan.

Hösten 1944 när tyskarna skulle drivas ut ur norra Finland och byn Ranua kom att ligga mitt i krigszonen evakuerades en del av byns befolkning och kreatur till bl.a. Ersnäs. I vår grannes bagarstuga inhystes två unga flickor och två gubbar, som hade till uppgift att sköta korna som var installerade i Artur Lundströms ladugård.

Esteri Kokko som då var gravid födde en liten tös i februari 1945. Jag minns att hon försökte med de medel hon hade att sy barnkläder och skaffa nödvändiga kläder och blöjor som den lilla behövde. Med insatser från grannar och omtänksamma människor fick hon ihop en fin utrustning åt Sirkka Ingegerd som hon på grund av språkförbistring döptes till på Luleå lasarett. Hon skulle ha hetat Sirkka Inger och i dag heter hon Ingrid.

Esteri Kokko

Tiden för återresan närmade sig, man visste inte då vad man kom hem till, om t.ex. deras hus fanns kvar och i vilket skick det var. Det berättades t.ex. att det fanns hus som var minerade. En av återvändarna räddades av sin hund, som var snabbare än sin husse. Den sprang upp på bron varvid minan exploderade, hunden gick åt men husse klarade sig oskadd.

När Sirkka var några veckor gammal blev det dags för återresan till Finland. Eftersom omständigheterna beträffande bostäder och dylikt var oklara, ansåg Esteri att det var omöjligt att ta med Sirkka, som då var endast fjorton dagar gammal. Hon lämnade sin lilla dotter hos vår familj med syftet att hon skulle adopteras bort. Jag glömmer aldrig den dagen när en förtvivlad Esteri ställde tvättkorgen, med den lilla i, på vår vedbänk och gick till bussen som skulle föra dem till Finland.

Vår bror Tomas, som då var 11 månader, fick överlåta sin matplats då mamma övergick till att amma Sirkka.

Verkställandet av adoptionen drog ut på tiden. Esteri ångrade sitt beslut beträffande adoptionen och ville hämta tillbaks den lilla, men förmodligen var förhållandena i Finland för svåra så att till slut kom beskedet att Sirkka skulle få ett nytt hem i Sverige.

Den lilla hann bli ett halvt år och vi alla i familjen fäste ju oss vid henne, men då vår syskonskara var stor ansågs det att hon hade bättre möjligheter hos ett barnlöst par. Den dagen de hämtade henne var det stor sorg hos oss. Vi hade ju som sagt inlemmat henne i vår familj; hon hade ju hunnit bli vårt "syskon".

Ingrid bor nu i Munksund och har familj och utflugna barn.

Luleå i mars 2012.

Lejanbritta